

[Tom Behnke]

Vi har hørt de meget flotte ord fra regeringspartierne og deres politikere, når man rundt omkring har skullet give til kende, hvad der er De Konservatives og hvad der er Venstres politik på dette område. Men som ministeren også udtrykte det her, har der under forhandlingerne med justitsministeren været meget stor imødekommenhed. For mig at se er det specielt regeringspartierne, der har været utrolig imødekommende og har skåret meget på deres. Der er blevet givet køb på egen politik i regeringen, og man er endda gået så langt, at man har sagt ja til beslutningsforslag nr. B 65 fra Socialdemokratiet om bedre integration og sikring af udlændinges retsstilling i Danmark.

Det, der hele tiden har været talt mest om, synes jeg, er sagsbehandlingstiderne, og det er et problem, jeg er sikker på hele Folketinget kan blive enig om vi skal have gjort noget ved. Men justitsministeren siger her fra talerstolen, at det næppe er muligt at gennemføre ændringer, som Fremskridtspartiet har foreslået det, og dertil er kun at sige, at hvor der er en vilje, er der en vej. Hvis et flertal vil, kan det selvfølgelig lade sig gøre.

Ministeren sagde også noget om, at der manglede retssikkerhed i de forslag, jeg havde lagt op til. Der er kun det at sige til det, at vi ønsker, politiet skal være 1. instans dels som den modtagende myndighed, dels således, at den centrale politiafdeling forbehandler sagerne. Derefter kan de gå videre til Direktoratet for Udlændinge, som jo også er en del af ministeriet, og så kan de gå til endelig afgørelse ved domstolene, hvis man ønsker det.

Så må jeg nok sige, at det undrer mig lidt, at ministeren siger, der mangler retssikkerhed i mit forslag. Det lægger netop op til, at den endelige afgørelse skal træffes ved domstolene; det er vel dér, vi har den største retssikkerhed. Det kan være, ministeren er uenig, men det kan vi så få at høre.

Grunden til, at vi har foreslået, at der kun skal være disse 3 instanser, er, at vi ikke mener, at den private forening, der hedder Dansk Flygtningehjælp, skal have afgørende indflydelse på disse sager. Vi mener, det er forkert, at man har tillagt Flygtningesnævnet en domstolslignende funktion, og desuden er der det, at Justitsministeriet allerede er repræsenteret igennem Direktoratet for Udlændinge. Slutlig er der i dag mulighed for, at man kan lade

sagen gå videre til ombudsmanden, og min vurdering er, at disse sager overhovedet ikke har noget med ombudsmanden at gøre. Derfor er det unødvendigt at lade sagerne gå dertil.

Men det største problem i dag – var det endda det eneste – er for mig at se, at der er disse muligheder for at genoptage sagerne igen og igen, og så er det, vi når op på de mange års sagsbehandlingstid.

Hvis ministeren havde fremsat et forslag som det, Fremskridtspartiet her har skitseret, hvor man virkelig rationelt var gået ind og havde beskåret behandlingsmulighederne og instanserne, havde det været muligt for regeringspartierne og justitsministeren at gå ud og bryste sig i medierne og sige: Se, nu kommer vi med et forslag, der endelig strammer op på udlændingeområdet. Men selv det tynde forslag, vi har liggende på bordet, og som er blevet gjort endnu tyndere, har bevirket store overskrifter i aviserne og megen medieomtale af, at nu bliver der endelig strammet op. Det gør der bestemt ikke efter vores vurdering.

Det, man har tænkt sig at gøre, er, at man, som man udtrykker det i notatet, vil give markant flere ressourcer til området. Det er altså måden, man vil løse problemet på. Man vil ikke tage politisk stilling til, hvordan vi løser dette her, nej, vi hiver bare nogle flere penge op af skatteborgernes lommer, og så ordner vi det hele ved at sprøjte nogle flere penge ind. Og helt galt går det, når det område, hvor man vil bruge flest penge, og hvor man vil skubbe flest yderligere ressourcer ind, netop er Flygtningesnævnet og flygtningehjælpen.

Det er alt i alt et meget slapt og meget tyndt forslag, som på ingen måde løser de problemer, der reelt er, og som burde have været løst.

Der er f.eks. hele problemstillingen med forsørgelseskontrakterne. Det problem er ikke blevet løst med det lovforslag, vi har liggende på bordet. Der er eksempler på flygtningefamilier, der har en nettoindtægt om måneden på omkring 30.000 kr. Den ene person har skrevet under på en forsørgelseskontrakt, og kort tid efter, at man har fået lavet en familiesammenføring, overfører man sine aktiver til ægtefællens navn, hvorefter man ikke har noget at gøre godt med, og så kan den, der er kommet hertil, overgå til at blive forsørgt af det offentlige.

For en dansker forholder det sig helt anderledes. Hvis man vil have socialhjælp som dan-